

de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs
Commissie Wetsvoorstellen

De Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Directoraat-generaal Overheidsorganisatie
Directie Informatiesamenleving en Overheid
Postbus 20011
2500 EA DEN HAAG

Amsterdam, 31 maart 2017

Betreft: Consultatie Concept wetsvoorstel Wet generieke digitale infrastructuur

Excellentie,

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs (hierna: de Orde) heeft met belangstelling kennis genomen van de inhoud van het concept wetsvoorstel Wet generieke digitale infrastructuur, (hierna: het concept), alsmede het concept van de Memorie van toelichting daarbij (hierna: de concept toelichting). Op 22 december 2016 zijn geïnteresseerden uitgenodigd te reageren op het consultatiedocument. Op deze uitnodiging gaat de Orde hierbij graag in. Vanuit het perspectief van het (formele) belastingrecht geeft de Orde commentaar op het concept.

Allereerst worden in deze brief enkele opmerkingen van meer algemene aard gemaakt. Daarna volgt een aantal opmerkingen op artikelniveau. Tot slot wordt gereageerd op het verzoek in de consultatie om het wetsvoorstel te bezien op werkbaarheid en uitvoerbaarheid en daarbij een drietal specifieke aspecten te betrekken.

A. ALGEMEEN

Een wettelijke regeling omtrent de digitale infrastructuur van de overheid, met name gericht op het stellen van open standaarden, is naar de mening van de Orde een wenselijke ontwikkeling. Niet alleen geeft Nederland hiermee uitvoering aan een Europeesrechtelijke verplichting (Richtlijn (EU) 2016/2102, die vóór 23 september 2018 moet zijn geïmplementeerd), maar de nieuwe maatregelen vormen ook een betere waarborg voor een veilige en betrouwbare toegang tot overheidsdiensten. Door het toelaten van private aanbieders wordt daarnaast de kwetsbaarheid van DigiD grotendeels weggenomen.

De Commissie Wetsvoorstellen van de Orde reageert gevraagd en ongevraagd op fiscaal relevante (wets)voorstellen (en het voortraject daarvan) vanuit de expertise van haar leden. Belangrijke toetsstenen zijn rechtszekerheid (waaronder terugwerkende kracht), verenigbaarheid met het recht, uitvoerbaarheid, effectiviteit en efficiency, regeldruk en gevolgen voor het investeringsklimaat.

1

Het concept betreft de eerste tranche van de wetgeving over dit onderwerp. Zoals vermeld in de concept toelichting zullen op termijn ook andere onderdelen van de generieke digitale infrastructuur (GDI) in deze wet worden geregeld. De Orde stelt het op prijs indien zij in de gelegenheid wordt gesteld zich in de toekomst ook uit te spreken over het daadwerkelijke elektronische berichtenverkeer, de inhoud en vorm van het verkeer en de eisen die daaraan worden gesteld, welke eisen voor het verkeer met de Belastingdienst nu zijn vervat in Afdeling 2.3. Algemene wet bestuursrecht (Awb) en in de Wet Elektronisch berichtenverkeer Belastingdienst (Wet EBV).

Toegankelijkheid

De Orde begrijpt dat de overheid de burger en het bedrijfsleven een snellere en betrouwbare toegang wenst te geven tot overheidsdienstverlening. Met het nastreven van een dergelijk doel moeten de privacy van persoonlijke en vertrouwelijke gegevens, alsmede het daarbij behorende kostenplaatje, niet uit het oog worden verloren (zie verder hierna onder B, ten aanzien van artikel 18).

Zoals in de concept toelichting wordt opgemerkt, zal de wetgeving ook rekening moeten houden met het onlangs geratificeerde en in werking getreden Verdrag van de Verenigde Naties van 13 december 2006 inzake de rechten van personen met een handicap. Naar de Orde begrijpt, zal elektronisch berichtenverkeer, met behulp van voorgeschreven authenticatiemiddelen, straks de standaard en in de toekomst wellicht de enige manier zijn waarop bepaalde overheidsdiensten kunnen worden afgenomen. Een vergelijkbare trend heeft de Orde ook gesignaleerd bij de wetgeving met betrekking tot de digitalisering van de rechtspraak (KEI).

Het is de vraag of de rechten van een persoon met een (digitale) beperking voldoende door het concept worden gewaarborgd (zie ook hierna onder Misbruik en machtigingsdienst). Door het verplichten van elektronisch berichtenverkeer, met een bijbehorende voorgeschreven wijze van authenticatie, voor overheidstaken die verband houden met het voldoen aan wettelijke verplichtingen van burgers, zoals bijvoorbeeld het indienen van een belastingaangifte, is een persoon met een digitale beperking al snel aangewezen op de hulp van anderen door middel van een machtigingsdienst. De Orde vraagt zich af of het terugleggen van de verantwoordelijkheid voor een oplossing bij de hulpbehoevende burger in overeenstemming is met voormeld verdrag.

In aanvulling hierop en mede verband houdend met de opmerkingen hierna over privacy, merkt de Orde op dat Nederlandse overheidsdienstverleners in de toekomst ook andere (erkende) Europese authenticatiediensten zullen moeten toestaan bij het inloggen/authentiseren van de Nederlandse burger of het Nederlandse bedrijf. Nederland lijkt in de implementatie van de richtlijn ervoor te hebben gekozen om de authenticatie te koppelen aan de aanwezigheid van een Nederlands paspoort of rijbewijs (burger) of een fiscaal identificatie (RSIN) nummer (bedrijf). Dat zou betekenen dat het gebruik van Nederlandse authenticatiediensten is voorbehouden aan Nederlandse burgers en bedrijven en dat buitenlandse (EU) burgers en bedrijven via authenticatiediensten die zijn erkend in hun eigen lidstaat, en genotificeerd bij de Europese Commissie, gebruik zouden kunnen maken van Nederlandse overheidsdiensten.

De Orde wijst erop dat in andere EU-lidstaten de standaarden op een andere wijze uitgelegd kunnen worden dan in Nederland het geval is. Naar de mening van de Orde is het evident dat burgers of

bedrijven uit een andere EU-lidstaat naadloos toegang moeten hebben tot de Nederlandse dienstverlening die zij nodig hebben. De Orde vraagt zich in dit kader wel af of het niet wenselijk is om, voor zover mogelijk, nadere voorwaarden te stellen aan het gebruik van buitenlandse private authenticatiediensten voor Nederlandse overheidsdiensten, zodanig dat de borging van de kwaliteit niet uitsluitend afhankelijk is van het toezicht door een andere EU-lidstaat.

De Orde stelt het op prijs als in de Memorie van toelichting op het voorgaande wordt ingegaan.

Privacy

Volgens de concept toelichting reduceert standaardiseren de kosten voor communicatie, doordat overheidsorganisaties in verschillende ketens met elkaar samen kunnen werken en elkaars gegevens kunnen hergebruiken, zonder burgers en bedrijven met uitvragen naar dezelfde informatie te belasten. Dit impliceert volgens de Orde dat aan een authenticatieketen enige mate van dossiervorming wordt gekoppeld en mogelijk, al dan niet met toestemming van burger of bedrijf, tot spontane gegevensuitwisseling zou kunnen worden overgegaan.

Mede gezien het feit dat een veelheid aan overheidsdiensten op de nieuwe functionaliteit zal worden aangesloten, acht de Orde gegevensuitwisseling tussen verschillende overheidsdiensten, zonder dat burger of bedrijf daar toestemming voor hebben verleend, onwenselijk. De Orde wijst daartoe ook op het recent gewezen arrest van de Hoge Raad (HR 24 februari 2017, 15/02069), waaruit blijkt dat, met het oog op artikel 8 EVRM, gegevens die zijn verzameld door middel van ANPR camera's niet zonder meer mogen worden gebruikt bij het vaststellen dan wel verwerpen van de rittenadministratie van een belastingplichtige. Artikel 8 EVRM – bescherming van het privéleven – is overigens ook van toepassing op bedrijven/ondernemingen.

Uit genoemd arrest blijkt dat met gegevensuitwisseling tussen overheidsinstanties voorzichtig moet worden omgegaan. De Orde ziet ten aanzien hiervan in het concept onvoldoende waarborgen opgenomen om te verzekeren dat bij (enige) spontane gegevensuitwisseling tussen overheidsinstanties met deze gevoeligheden rekening wordt gehouden. Dit onderwerp is naar de mening van de Orde te elementair om slechts bij algemene maatregel van bestuur te worden geregeld. De Orde stelt voor om het concept hierop aan te passen, door bijvoorbeeld alleen gegevensuitwisseling toe te staan van a) de voor de uit te voeren overheidsdienst relevante gegevens van de belastingplichtige, b) voor een vastgestelde periode van bijvoorbeeld 3, 6 of 12 maanden of in voorkomende gevallen zelfs slechts eenmalig, en c) uitsluitend met uitdrukkelijke toestemming van de belastingplichtige, die bij het geven van die toestemming expliciet wordt voorgelicht over de gevolgen van die specifieke goedkeuring.

Misbruik en machtigingsdienst

De Orde spreekt haar zorgen uit over het feit dat in de concept toelichting wordt aangegeven dat het niet de rol van een machtigingsdienst is om de geldigheid van de machtiging te controleren, dat wil zeggen, of bijvoorbeeld de volmachtgever handelingsbekwaam was ten tijde van het afgeven van de volmacht. Zeker in de strijd tegen misbruik van in dit geval met name personen met een digitale beperking, maar ook in het kader van bedrijfs- of werknemersfraude, acht de Orde hier juist wel een taak weggelegd voor de machtigingsdienst. De machtigingsdienst vervult in deze namelijk de rol, aan de zijde van de burger of het bedrijf, van identificatie en authenticatie, met andere woorden 'u bent wie u zegt te zijn'. Daartoe behoort in de ogen van de Orde ook, juist voor

de machtigingsdienst, de controle of de gemachtigde ook daadwerkelijk in zijn of haar hoedanigheid mag optreden.

Daar waar financiële instellingen momenteel een inhaalslag proberen te maken in het tegengaan van bankpasfraude, ligt het in de lijn der verwachting dat ook in de onderhavige wet voldoende waarborgen worden opgenomen om ‘volmacht fraude’ te voorkomen. De Orde denkt hierbij aan situaties waarin gemachtigde personen, die tevens beschikking hebben over de desbetreffende bankrekening, ten onrechte (te hoge) teruggaven, subsidies of toeslagen laten uitbetalen, die op een later moment door de gedupeerden, vermeerderd met rente, zullen moeten worden terugbetaald.

De Orde stelt voor in het wetsvoorstel dan wel bij algemene maatregel van bestuur te regelen dat de machtigingsdienst de geldigheid van de machtiging controleert. Onder verwijzing naar hetgeen hiervóór in de laatste alinea onder Privacy is vermeld, merkt de Orde op dat de machtiging idealiter eveneens kan worden beperkt met betrekking tot het aantal overheidsdiensten waartoe toegang kan worden verleend, alsmede de duur waarvoor die toegang wordt verleend (3, 6 of 12 maanden, dan wel eenmalig, bijvoorbeeld slechts voor het indienen van de belastingaangifte). Voortdurende machtigingen tot wederopzegging lijken de Orde in dit kader niet noodzakelijk of wenselijk.

Volledigheidshalve merkt de Orde op dat het voornemen om voor de wettelijke erfgenamen een mogelijkheid tot toegang tot een machtigingsdienst te creëren, een zeer positieve en lang verwachte ontwikkeling is.

B. ARTIKELSGEWIJS

Artikel 2

De Orde acht het niet wenselijk de mogelijkheid open te laten om voor de verstrekking van specificaties een redelijke vergoeding te vragen (artikel 2, lid 2, onder c, van het concept). Op het moment dat open standaarden en specificaties daartoe eenmaal geformuleerd zijn, bestaat er naar de mening van de Orde voor de overheid geen kostenpost waarvoor een vergoeding te rechtvaardigen valt. Een bedrijf dat wenst te voldoen aan deze standaarden om een authenticatiedienst te mogen aanbieden, zal immers al voor de erkenning van de desbetreffende dienst moeten betalen en de Orde ziet geen reden om een aanvullende drempel voor een dergelijk proces op te werpen.

Artikel 13

In artikel 13 van het concept wordt de mogelijkheid geboden om een erkenning van een privaat authenticatiemiddel in te trekken dan wel te schorsen. Anders dan bij het schorsen of intrekken van andere vergunningen, heeft het intrekken of schorsen van een authenticatiemiddel niet alleen gevolgen voor de desbetreffende dienst, maar ook voor de burgers en bedrijven die ervoor gekozen hebben om zich met dit middel te authenticeren. Onmiddellijke intrekking of schorsing van een middel is in het geval van beveiligingslekken wenselijk. Dat betekent ook dat er gevallen denkbaar zijn waarbij de belastingplichtige van de ene op de andere minuut voor een onbekende duur niet meer kan inloggen bij de Belastingdienst – tenzij de betrokken belastingplichtige bij meerdere authenticatiediensten is aangesloten. Het probleem van de ‘single point of failure’, dat in de concept toelichting wordt beschreven als zijnde het grootste huidige probleem van DigiD, wordt

hiermee niet opgelost. De verantwoordelijkheid voor een falen wordt slechts verplaatst van de overheid naar de burger en het bedrijfsleven, tenzij faciliteiten worden getroffen voor het overschrijden van fatale termijnen, hetgeen nu niet het geval is.

Het kan naar de mening van de Orde niet zo zijn dat een belastingplichtige, met name door schorsing of intrekking van een authenticatiemiddel bij overheidswege, maar uiteraard ook door (andere, tijdelijke of permanente) technische mankementen, alsdan niet meer (tijdig) aan zijn wettelijke verplichtingen zou kunnen voldoen (het indienen van een belastingaangifte). Het volledig leggen van de verantwoordelijkheid voor een ‘point of failure’ bij de belastingplichtige, zonder overgangsmaatregelen of dispensatiemogelijkheden, is naar de mening van de Orde niet acceptabel. Op deze wijze gaan niet alleen mogelijke rechten van belastingplichtigen verloren. Ook worden belastingplichtigen impliciet verplicht om minimaal twee authenticatiemiddelen aan te schaffen, voor het geval één van de twee het vanwege schorsing, intrekking of een technisch mankement het af laat weten. De Orde verzoekt om overgangsmaatregelen en/of dispensatiemogelijkheden vast te stellen, zodat hierover vooraf duidelijkheid wordt verschaft en de rechtsbescherming wordt gewaarborgd in dergelijke situaties. Gedacht zou kunnen worden aan een maatregel om ofwel a) indien mogelijk, een overgangstermijn in te stellen waarbinnen het authenticatiemiddel nog door belastingplichtigen gebruikt kan worden na schorsing of intrekking van de vergunning – binnen deze periode kan de belastingplichtige overstappen op een nieuw authenticatiemiddel – of b) belastingplichtigen dispensatie te verlenen voor het overschrijden van fatale termijnen in het geval zij zijn aangesloten op een authenticatiemiddel dat is onderworpen aan 1) een onmiddellijke schorsing, 2) een onmiddellijke intrekking of 3) een gepubliceerd, aantoonbaar technisch en tijdelijk mankement.

Onder meer in artikel 13, lid 3, van het concept is sprake van een besluit van Onze Minister. Het is de Orde niet geheel duidelijk of het hier een voor bezwaar vatbaar besluit betreft en zo ja, waar een dergelijk bezwaar kan worden ingediend. De Orde acht het wenselijk dat, mocht dat niet al zijn beoogd, dergelijke beslissingen voor bezwaar en beroep vatbaar zijn en dat vooraf duidelijkheid wordt gegeven over de rechtsingangen hiervoor.

Artikel 18

Naar de Orde begrijpt zal aan burgers of bedrijven in de toekomst waarschijnlijk een vergoeding worden gevraagd voor de aanschaf (en het gebruik) van een publieke of erkende private authenticatiedienst. Op basis van de tekst van het concept en de concept toelichting begrijpt de Orde dat daarbij de volgende varianten kunnen worden onderscheiden.

- De kosten (leges) voor aanschaf en vernieuwing van het rijbewijs zullen worden verhoogd met een kostencomponent ter dekking van het inbouwen van een authenticatiechip (e-rijbewijs);
- De kosten (leges) voor aanschaf van een paspoort of identiteitskaart zullen worden verhoogd met een kostencomponent ter dekking van het inbouwen van een authenticatiechip (e-NIK);
- De overheid houdt de mogelijkheid open in de toekomst ook voor publieke authenticatiediensten, te weten DigiD Substantieel, de opvolger van het huidige DigiD, een vergoeding te vragen – het betreft slechts *de aanschaf* van dit middel, niet het gebruik, dat zal worden doorbelast aan de dienstverlenende overheidspartij;
- De tarieven van private dienstverleners op het gebied van authenticatie van burgers en bedrijven worden overgelaten aan marktwerking, maar als dat nodig is kan de overheid

ingrijpen door bijvoorbeeld maximumtarieven in te stellen. Met betrekking tot deze variant merkt de Orde op dat bedrijven (niet-natuurlijke personen) zijn aangewezen op private dienstverleners voor hun authenticatie, aangezien de publieke authenticatiedienst (DigiD Substantieel) niet zal worden opengesteld voor rechtspersonen.

Volgens de concept toelichting heeft de helft van de huidige DigiD transacties betrekking op authenticatie in het kader van te regelen zaken bij de Belastingdienst. Dat betekent dat het indienen van een belastingaangifte, het aanvragen van een toeslag en in de toekomst het indienen van belastingaanslagen, beslissingen op bezwaar en andere beschikkingen, een essentieel onderdeel vormen van de reden om een authenticatiemiddel aan te schaffen. De Orde benadrukt dat het hier gaat om het voldoen aan wettelijke verplichtingen (het doen van een belastingaangifte) dan wel het uitoefenen van een wettelijk recht (het aanvragen van een toeslag).

De Orde acht het niet wenselijk dat de burger en het bedrijfsleven de rekening gepresenteerd krijgen voor digitalisering van overheidsdienstverlening, ook niet deels, zeker indien tegenover de vergoeding een beperkt aanwijsbare tegenprestatie staat. Dit is niet zozeer van toepassing op de hiervóór eerstgenoemde verhogingen van leges voor rijbewijs en paspoort – zij het dat het de Orde redelijk voorkomt om burgers voorlopig voor de keuze te stellen of zij dergelijke documenten met of zonder chip af willen afnemen. Uit de cijfers van het huidige gebruik van DigiD, zoals vermeld in de concept toelichting, blijkt immers dat er burgers en bedrijven zijn die deze dienstverlening op dit moment niet (hoeven te) gebruiken. Dat maakt het aanbrengen van een chip die in eerdere paspoorten en rijbewijzen niet werd aangeboden, wellicht een voldoende aanwijsbare tegenprestatie vormt om hiervoor van de burger een redelijke vergoeding te vragen.

In minder tot afwezige mate is een tegenprestatie aanwijsbaar in het kader van DigiD Substantieel. Het enige feit dat de opvolger van DigiD een beter beveiligde omgeving voor de burger biedt, is geen argument om de kosten voor ontwikkeling daarvan door te berekenen aan de burger. Dit ligt met name in het *doel* van het gebruik, en daarmee de aanschaf van DigiD Substantieel. Zoals hiervoor al opgemerkt zal het meerderdeel van de burgers en het bedrijfsleven deze authenticatiedienst afnemen om enerzijds te voldoen aan wettelijke verplichtingen en anderzijds een wettelijk recht uit te oefenen. Het enkele feit dat de overheid de methode om toegang te krijgen tot dergelijke dienstverlening wenst aan te passen, ook als dat ter verbetering van de veiligheid en betrouwbaarheid van het systeem is, brengt niet met zich dat de kosten daarvan moeten worden doorbelast aan de burger of het bedrijfsleven.

Daar komt nog bij dat, zoals aangegeven, DigiD Substantieel niet zal worden opengesteld voor het bedrijfsleven, waardoor het bedrijfsleven is overgeleverd aan de marktwerking van private dienstverleners op dit gebied. Omdat private dienstverleners een monopoliepositie innemen door gebrek aan concurrentie van de overheid, is het aannemelijk dat zij het bedrijfsleven niet alleen voor de aanschaf, maar ook voor het gebruik van de authenticatiedienst zullen gaan belasten. De Orde vindt het opmerkelijk dat, in dit licht, in de toekomst het indienen van een btw-aangifte gepaard zou kunnen gaan met een aantal euro's aan administratiekosten, om in de eerste plaats toegang te kunnen verkrijgen tot het systeem waarmee een btw-aangifte kan worden ingediend.

De Orde pleit er dan ook voor artikel 18 van het concept in zijn geheel te laten vervallen.

C. WERKBAARHEID EN UITVOERBAARHEID

Hierna wordt achtereenvolgens ingegaan op de drie specifieke vragen die zijn opgenomen in de consultatie.

1. Welke (categorieën van) BSN-gerechtigde organisaties moeten, gelet op de aard van hun dienstverlening, worden aangewezen, opdat ze binnen de werkingssfeer van het wetsvoorstel komen te vallen?

Naar de mening van de Orde is het evident dat bij de belastingheffing betrokken organisaties worden aangesloten op dan wel toegang krijgen tot het systeem. Een betere samenwerking tussen de desbetreffende instanties kan inderdaad een efficiëntieslag voor burger en bedrijf betekenen en mogelijk verhinderen dat gegevens dubbel moeten worden aangeleverd of communicatie van verschillende instanties elkaar kruist.

Gedacht kan worden aan een beperkte toegang van de Kamer van Koophandel, zodanig dat er door een koppeling alleen bedrijven die zijn ingeschreven bij de Kamer van Koophandel een belastingaangifte kunnen indienen en bedrijven die een belastingaangifte indienen automatisch worden aangemeld bij de Kamer van Koophandel. In de toekomst kan dit, door nieuwe technologie, zelfs leiden tot vooraf ingevulde aangiften vennootschapsbelasting op basis van de bij de Kamer van Koophandel gedeponeerde jaarrekeningen, of vice versa.

Verder kan ook toegang worden verleend aan het Kadaster, waardoor eigendomsoverdrachten van onroerende zaken direct kunnen worden verwerkt in de vooraf ingevulde aangifte inkomstenbelasting (datum van aankoop eigen woning), of in andere belastingaangiften die relevant kunnen zijn voor deze transacties.

De categorie van BSN-gerechtigde organisaties die toegang moet krijgen tot het systeem, dient wel beperkt te worden tot organisaties die een faciliterende rol bij het belasting(aangifte)proces spelen. Ongewenste uitwisseling van informatie, met name in de persoonlijke levenssfeer of in de bedrijfsgevoelige informatiesfeer, meer specifiek met organisaties zoals (zorg)verzekeraars, moet te allen tijde worden voorkomen.

2. Welke betekenis en gevolgen heeft de acceptatieplicht voor (semi)overheden, mede in relatie tot interoperabiliteit, tarifiering en de uitfasering van het huidige DigiD en de ambitie om (semi)overheden zo eenvoudig mogelijk te kunnen laten aansluiten op de verschillende erkende authenticatiemiddelen?

De Orde is van mening dat de plicht voor overheidsdienstverleners om alle erkende middelen te accepteren, met inachtneming van voormelde opmerking over het toezicht op Europese dienstverleners, een voor de burger en het bedrijfsleven positieve ontwikkeling is. Vanwege de keuze uit erkende middelen zullen burgers en bedrijven in de toekomst naar verwachting minder te maken krijgen met de zogenoemde “single point of failure”, waar in de concept toelichting aan wordt gerefereerd.

Het enkele feit dat het bedrijfsleven is aangewezen op het gebruik van private dienstverleners voor authenticatie, is naar de mening van de Orde niet noodzakelijkerwijs onwenselijk. Ook dat de tarifiering in de private sector wordt overgelaten aan marktwerking is naar de mening van de Orde *an sich* geen onbegrijpelijke keuze, mits er voldoende private aanbieders worden erkend om van een gezonde marktwerking te kunnen spreken. De Orde acht het wel onwenselijk dat in deze

marktwerking tóch kan worden ingegrepen door de overheid, mede gelet op het feit dat de overheid en private dienstverleners op het gebied van de authenticatie van burgers met elkaar in concurrentie zullen treden. Het komt de Orde dan ook logischer voor, als zou worden gekozen voor óf een volledige marktwerking (mits voldoende marktdeelnemers), óf een vooraf ingesteld maximumtarief. Op die wijze biedt de overheid ter zake van de in te schatten omzet voor bedrijven die erkenning wensen aan te vragen, voldoende rechtszekerheid, daar waar deze op dit moment mogelijk ontbreekt dan wel onvoldoende wordt gewaarborgd.

Met betrekking tot de doorbelasting van kosten aan de burger en het bedrijfsleven, verwijst de Orde naar haar opmerkingen hiervóór onder B, ten aanzien van de artikelen 2 en 18.

Aan de uitfasering van het huidige DigiD zal de nodige aandacht moeten worden besteed. Zeker als toch wordt besloten om voor de opvolger van DigiD een vergoeding te gaan vragen, kan de Orde zich voorstellen dat met name burgers uitstelgedrag zullen vertonen met betrekking tot de aanschaf van DigiD Substantieel, in sommige gevallen zelfs tot het laatst mogelijke moment. Dat heeft als mogelijk bijkomstig effect dat het nieuwe systeem onvoldoende door gebruikers (met name de veelheid daarvan) is ‘getest’, voordat het volledig in gebruik wordt genomen.

3. Hoe beoordeelt u de onderwerpen die in de uitvoeringsregelgeving zullen worden geregeld en de overwegingen daarbij?

De Orde merkt op dat een groot aantal onderdelen niet in de wet worden geregeld, maar bij algemene maatregel van bestuur worden vastgesteld. De Orde ziet in dat dit onderwerp – de digitalisering van communicatie met de overheid – aan (snelle) ontwikkelingen onderhevig is en begrijpt dat de wetgeving daaromtrent hier dus (snel) op moet kunnen inspringen. Zodra het kader waarbinnen deze communicatie plaats dient te vinden echter meer vorm aan begint te nemen, zou de Orde er voorstander van zijn om meer onderwerpen in de wet te regelen, dan nu wordt voorgesteld. Ten aanzien van enkele onderwerpen is het creëren van beleidsvrijheid voor de Minister niet noodzakelijk dan wel onwenselijk, zoals bijvoorbeeld het volledig overlaten van de prijsstelling van private aanbieders aan marktwerking, of niet.

Uiteraard is de Orde graag bereid het bovenstaande nader toe te lichten.

De Orde heeft er geen bezwaar tegen als deze reactie openbaar wordt gemaakt.

Hoogachtend,
de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs

drs. R.A. van der Jagt
voorzitter Commissie Wetsvoorstellen